

Vyznanie

Marika Gombitová

Viem, mal si plnú čiapku snov,
viem, tuším, čo sa stalo s ňou,
tak príď, v tmavej chodbe stoj a blúď,
zazvoň, prídem odomknúť...

Príď, klavír spí tu pod prachom,
príď, zahraj mne a oblakom,
tak príď, do tej izby podkrovnej,
veď vieš, vyhнали sme lásku z nej,
strate - ná v púpavách,
stála som tam raz.

Sed', sed' a do tmy niečo hraj,
šum letnej lásky privolaj,
tak hraj o kvitnutí púpav tých,
raz, raz a navždy sfúknutých.

Tak príď, do tej izby podkrovnej,
veď vieš, vyhнали sme lásku z nej.

Vráť láske čas, keď málo vie,
vráť, nech aj jeseň májom je.
Vráť, nepočítaj týždne strát,
vráť, zajtrajšok jej vráť!

Vráť láske čas, keď málo vie,
vráť, nech aj jeseň májom je.
Vráť, nepočítaj týždne strát,
vráť, zajtrajšok jej vráť,
zajtrajšok jej vráť,
zajtrajšok jej vráť,
jej vráť.